

magad-
el egy
om el
l jelé-
ri. (?)
annak
eremé-
vélet-
omori-
énke.
olna a
yon is
e. —
nek a
i Vil-
szeszül
ktor,
radlak
Mikó
éseket
soroz-
nem
apró
ticza.
en. —
Levél
kifun-
eszébe
pedig
nehe-
lévén
n. Ma
gy az
r meg
a fejed
gelőző
stván.
bácsi
a. Ha
ev. lap
bstein
, isme-
nekem
er fog
evélről

be nem

avára :

on!
. b.

KIS LAP

Szerkeszti Forgó bácsi.

A KIS GAZD-ASSZONY. (Lásd a 71. lapon.)

A SZENT ANNA-TÓ HARANGJAI.

— Elbeszélés a magyar ősi időkben. —

Irta Sarolta néni.

— Képekkel. —

(Folytatás.)

HELE-UTON haladhattak, midőn a hegytetőről ferge léptek zaja hallzott feléjük. Egy-egy kő szökelve esett alá a lejtőn, melyet a láthatatlan vándor lábai megérinthettek. Mind-hárman figyelve állottak meg és szívöket ugyan-az az édes sejtelen dobogtatá meg... még egy fordulás... és a remény, mely egy perczre élesztette őket eltűnt... mert előttök egy teljesen idegen leányka állott. A kis leány az első pillanatban meg volt lepetve, de azután mosollyal ajkán sietett az utas csoport felé.

— Ti Zsolt keresésére indultatok, nemde? kérdé.

— Tudsz róla valamit? Hol van ő? rohanták meg kérdéseikkel egyszerre.

— Nagy apámnál van. De ne aggódjatok, nincsen már baja; csak néhány napig nem szabad még neki fölkelni, volt a felelet.

— Eszerint mégis valami szerencsétlenség érte? Kérdé Ildikó.

Sarolta — mert ő volt a leányka — elbeszélte a történetekét.

— Jer gyermekem, hadd öleljelek szívre! Hadd köszönjem meg neked azt, amit fiamért tettél! szólt az anya, a leánykát keblére öelve és megsókolva.

— Én is köszönöm neked leánykám, szólt Ogmánd. De most siessünk, mert nagyapádnak személyesen is kiakarom fejezni hálámat. Majd te lész vezetők!

A kis csapat most már vidám szívvél folytatta utját.

— Én is ismerem ezt az utat a tisztásig, szólt Ildikó.

— Te vagy Ildikó? kérdé Sarolta. Sokat emlegetett a bátyád.

— Én Ildikó vagyok, felelé Zsolt huga. És mi a te neved?

— Az én nevem Sarolta, és, ha magad is úgy akarod, jó barátok lehetünk. Meg fogom neked mutatni a mi szép tavunkat és virágaimat.

— Köszönöm barátságodat Sarolta. Milyen kellemesen fogjuk tölteni együtt a napokat! Hát még, ha Zsolt is velünk lesz!

— Egy-két nap multán talpra ugrik. Az éjjel csak a ti aggodástok nyugtalanította.

— Borzasztó éjszaka is volt ez! sohajtott az anya.

— Tegnap jöttem volna, de már későre járt, és nagyapó félt, hogy az ismeretlen uton reám sötétedik. Ma reggel azonban jókor fölkeltem, hogy vigyem meg nektek a jó hirt.

A tisztásról egy keskeny gyalog-ösvényen vezette őket Sarolta lefelé a tóhoz.

— Beh gyönyörű ez a hely! szólt Ildikó elragadtatva. De nini! Miféle ragyogás az ott a fák között?

— Ez a Szent Anna tava, felelé Sarolta. Ennek a partján van a mi házunk, ott lakom én nagyapóval.

Az erdőből kilépve, remek látvány tárult föl előttük. A mozdulatlan víztükör sötétzöldnek látszó vizével, melyen apró fodrokat hajtott a játszi szellő, és körülötte a hegyek erdős koszoruja!

A léptek és hangok zajára István a házikója elé lépett. A közeledek felé fordítva csodálkozó tekintetét, elsápadt; majd égnék emelve szeméit, buzgó fohász kelt ajkain:

— Uram én Istenem, adj erőt, hogy, ösvényedet követve, meg tudjak bocsátani

annak, aki az életben a legnagyobb csapást mérte reám!

Ogmánd kinyujtott kezekkel sietett az aggastyán elé... de, néhány lépés után szemei kimeredtek a rémülettől... kinyujtott karjai lehanyatlottak és ajkai csak is egy szót voltak képesek kiejteni:

— Bátyám!... István!...

Sarolta és Ildikó bámulva nézték a jelenetet, míg édes anyja a közeledőt megismerve, zokogva felkiáltott:

— István bácsi! Te vagy az? És nálad, a te födeled alatt talált segedelmet az én fiam!...

— Igenis... én vagyok, István, felelé az agg. És fiadat, mint az keresztyéni kötelességem volt, erőmtől telhetőleg ápoltam. Ne sirj, ne zokogj! Menj hozzá, győződjél meg, hogy semmi komoly baja nincsen. Bizonytalán már nyugtalanul is vár, mert a hangok zür-zavara elárulta előtte hogy itt vagytok. Menj gyermekem, fordult unokájához, és vezesd vendégeidet Zsolthoz.

István bácsi és Ogmánd egyedül maradtak.

— Bátyám!... nincs szó, mely kifejezze érzelmeimet! Neked köszönöm fiam megmentését... neked, akit én...

István bácsi közbe vágott:

— Hagyjuk a multat, ne elevenítsük föl. Mert sem bánat, sem könny azt már meg nem másíthatja.

— Kezedbe volt adva a boszu! kiáltott fel Ogmánd. Ott sujhattál volna, ahol legfájóbban érzem, és te a helyett jót tettél velem!

— Enyém a boszu, szól az Ur. Én annak a parancsait követem, mert az én Istenem a Szeretet Istene és nem a boszuállásé. Nem kívánod látni fiadat?

— Nem, bátyám! Én nem léphetek a te födeled alá. Szavaidból tudom, hogy a javulás útján van, s ez megnyugtatta szívemet. Távozom. Csak arra kérek: mondd meg oh István, megbocsátottál-e nekem?

És szólt István elborulva:

— Mión fiamat, öregségem reményét, halva, hidegen hozták elé, s megtudtam, hogy a te fegyvered oltotta ki életét... Ne szólj! szólt az öreg ember, mikor látta, hogy Ogmánd a szavába akar vágni; tudom, hogy vitézi bajvívásban esett el és hogy közös megegyezéssel mértétek össze fegyvereteket, egy meggondolatlan szó miatt... akkor igenis: gyűlöltelek, átkoztalak! A gyötrő fájdalom, mely szívemet tépteszakgatta, elvette eszemet. Átkoztam az Eget, és én, a por, a semmi: harcolni akartam Istenem ellen, követeltem, kértem: adja vissza szívemnek az ő legdrágább kincsét! Enyém volt ő, és kivüle nincsen senkim, akit szeressek! Ekkor eléem jött ez az ártatlan gyermek, apátlan-anyátlan árva. Könnyező szemeit esdőleg emelte reám, és én tudatára ébredtem annak, hogy van még e világon az Istennek egy teremtése, akinek én vagyok egyedüli támasza. Ekkor megfogva kezét, elvezettem őt az emberek közül a magányba. A fenséges természet látása napról-napra mindjobban vissza térítette lelkemet az Istenhez. Műveit látva, leborultam nagysága előtt, kérve könyörögve, hogy adjon megnyugvást szívemnek. Ő meghallgatott, megnyugodtam szent akaratában és... megbocsátottam.

— Köszönet... forró köszönet legyen érte!... suttogá Ogmánd és tova támolygott.

VII.

Nyugodt, vidám napok következtek most a gyermekek számára. Zsolt néhány nap mulva teljesen fölépülve, forrón köszönt el István bácsitól és Sarolta kíséretében lépkedett haza felé.

Az volt csak az öröm, midőn egész váratlanul édes anyja elé toppant! Örömkönnyekkel szemében ölelte keblére gyermekét, Ildikó pedig boldogan repesve futott az érkezők elé.

— Milyen szép tőled, hogy Zsoltot elkísér-

... NÉZD EZT A KEDVES KIS ÁLLATKÁT.

ted, Saroltám! Annál inkább örülök neki, mert valamit tartogatok a számodra, amit most át is adhatok neked, szolt Ildikó, magával vonva Saroltát az őzike rekesze felé. Nézd, ezt a kedves kis állatkát neked szántam, hálám és szeretetem jeléül.

— Hogy fogadjam én el tőled ezt a kedves állatkát, mikor te azt olyan nagyon szereted?

— De a bátyámat még sokkal jobban szeretem! És annak életét nektek köszönjük.

Hisz
baja

te re

Még

nek
mán

ről,
tot,
neki.

Ez
getve

Zsolt
bácsi
hogy

azon
volt
volta
szívós
Istvá
hallot
De h
emlék
ják n

Cs
cserep
csikaj

Jó

— Már hogy mondhatysz ilyet Ildikó? Hiszen nem volt Zsoltnak semmi komoly baja!

— Ki tudja, mi történt volna vele, ha te reá nem találsz.

— Isten gondját viselte volna.

— Hát az mindenkinek a gondját viseli? Még nekünk is? kérdé Ildikó.

— Nincs különben. Isten minden embernek az édes atya, és mindegyiket egyformán szereti.

— Oh beszélj nekem sokat a te Istenedről, Saroltám! Mert ha ő oltalmazta Zsoltot, akkor mi igen nagy hálával tartozunk neki.

Ezalatt Zsolt az édes anyjával beszélgetve követte a kis leányokat.

— Csak azt mondd meg jó anyám, kezdé Zsolt, honnan és mióta ismeritek ti István bácsit? Mert beszédetekből megértettem, hogy ismertetek köllött egymást.

— Évekkel ez előtt, kezdé az anya, egyazon helységben laktunk; de barátság nem volt családaink között, mert ők buzgó hivei voltak az új vallásnak, édes apád pedig szívósan ragaszkodott a régihez. Később Istvánék elköltöztek onnan, és azóta nem hallottam felőlök és nem is találkoztunk. De hagyjuk ezt a tárgyat fiam, szomorú emlékek fűződnek ehhez az időhöz, ne zavarják meg a viszontlátás boldog perceit!

(Folytatása következik.)

GYORS-MONDÓKÁK.

Csetneki csikós itat a Tiszán, sárga cserép csengő cseng a csetneki csikós sárga csikaja nyakán.

*

Jó nyár jár rájok.

INNEN-ONNAN.

A kakas-tiszt. Különös szokás divott régebben az angol királyi udvarnál. A böjti időben egy öregebb tisztnek az volt a kötelessége, hogy éjjel óránként kukorékoljon. Ennek a katonatisztnek czime az volt, hogy: »a király kukorékolója«, de bátran hívhatták volna: kakas-tisztnek is.

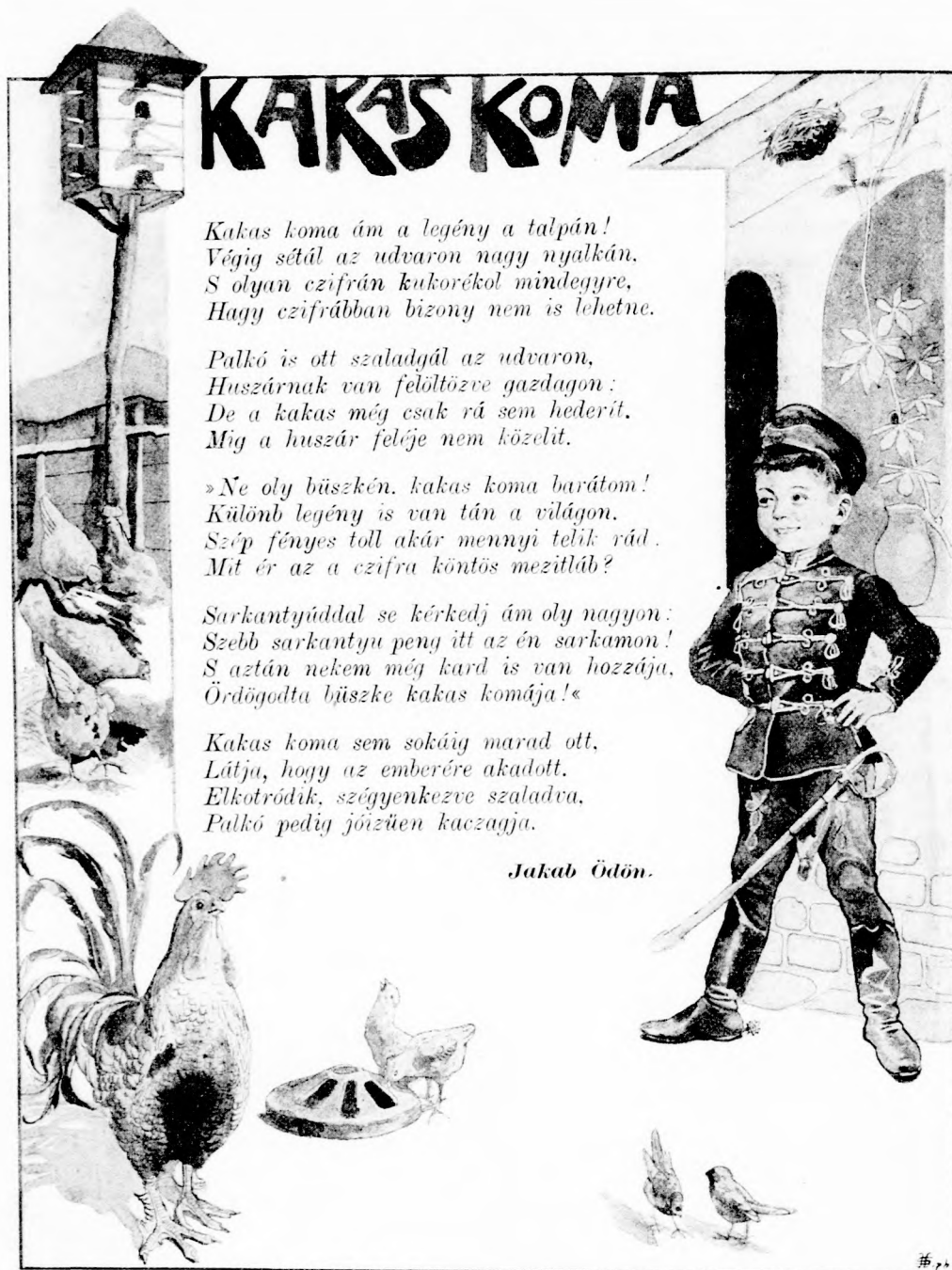
1714-ben azonban új királyi-ház jutott az angol trónra: a hannoverai ház. E családnak első tagja a trónon I. György volt. Történt, hogy ennek fia, mint trón-örökös, éppen vacsorához ült le, mikor egyszerre belépett »a király kukorékolója« és olyan vigan kezdett kukorékolni, hogy a legélesebb hangú kakas is megirigyelhette volna. A trón-örökös, aki mit sem tudott az angol udvar különös szokásáról, azt hitte, hogy a tiszt gunyt üz belőle. Haragra lobbanva ugrott föl helyéről, hogy megfenyítse a vakmerőt. Csak nagy-nehezen tudták neki megmagyarázni, hogy a tiszt csak kötelességét teljesítette és azt jelezte, hogy tíz óra. Ez idő óta nem divik Angolországban ez a nevetséges szokás. A kukorékolást most már ott is csak a kakasok végzik.

*

A gyöngyvirágról. Ki ne ismerné közületek a gyöngyvirágot? Ki ne ismerné és ki ne szeretné? De azt már nem igen tudjátok, hogy ez a szép virág a veszedelmek közé tartozik. Nedve ugyanis fájdalmas daganatokat okozhat, ha sebhez ér. Szemetekkel s orrotokkal gyönyörködjétek hát tovább is a gyöngyvirágban, de ne vegyétek ajkaitok közé.

Az elfonnyadt kelyheket pedig ne dobjátok az udvarra, ahol baromfi szaladgál, mert fiatal csirkék és galambok már gyakran pusztultak el e virágtól. A gyöngyvirág virágzásának ideje a verebekre nézve gyászt és halált jelent, mert valahány csipked belőle, az mind elpusztul.

KAKAS KOMA

*Kakas koma ám a legény a talpán!
Végig sétál az udvaron nagy nyalkán.
S olyan czifrán kukorékol mindegyre,
Hagy czifrábban bizony nem is lehetne.*

*Palkó is ott szaladgál az udvaron,
Huszárnak van felöltözve gazdagon:
De a kakas még csak rá sem hederít,
Míg a huszár feléje nem közelít.*

*»Ne oly büszkén, kakas koma barátom!
Különb legény is van tán a világon.
Szép fényes toll akár mennyi telik rád.
Mit ér az a czifra köntös meztláb?»*

*Sarkantyúddal se kérkedj ám oly nagyon:
Szébb sarkantyú peng itt az én sarkamon!
S aztán nekem még kard is van hozzája,
Ördögötta büszke kakas komája!»*

*Kakas koma sem sokáig marad ott,
Látja, hogy az emberére akadott.
Elkotródik, szégyenkezve szaladva,
Palkó pedig józúten kaczagja.*

Jakab Ödön.

A KIS GAZD-ASSZONY.

(Képpel a czimlapon.)

*Eszem-adta Boriskája!
Még mi nem jut eszébe:
Oda áll a tál elébe
S kanalat vesz kezébe.*

*A szakácsné ő lesz mostan,
Ő főzi az ebédet,
És amire fordulsz egyet,
Készen adja élébed.*

*Kis kutyái lesve-lesik:
Nem tekint-e feléjük?
Egy-két izes, jó falatot
Nem dob-é vajj' eléjük?*

*»Ne féljete!» így szól Borka,
»Várjatok csak szerényen!
Ti fogjátok legelőször
Megkóstolni ebédem.«*

*»Hogy ha nektek jól izlik majd,
Nincsen akkor semmi baj;
Nem hiányzik semmi cukor,
Semmi zsír és semmi vaj!«*

*A kis kutyák felvidulnak,
Mint ha Borkát értenék,
Rendre őket, ilyen szépen
Nem intette senki még.*

*Várnak is hát . . . s mind-egyiknek
Mind az forog eszében:
Nincs több ilyen gazda-asszony
Hét faluban, megyében!*

Andor diák.

FURCSA SZÁNKÁZÁS.

(Képpel a 72. és 73. lapokon.)

FERI kilencz éves volt, Gizus négy.
Egyszer, amint a majorsági udvar fé-
szerében motoszkáltak, egy ócska szék hátsó
darabjára akadtak. Nézték, nézegették, hogy
ugyan mi lehet. Feri azt mondta, hogy
szék, de Gizus kijelentette, hogy az szánka.
Feri ellenkezni akart, de Gizus pityeregve
mondta:

— Ha nem szánka, akkor sirok!

Feri tehát ráhagyta:

— Hát jó! Legyen szánka, csak ne sirj!

Gizus egyáltalán csak a sirással szokott
érvelni. Nem okoskodott, nem beszélt sokat,
hanem ha nem hagyták rá, amit mondott,
mindjárt sirt. És ez az érvelés mindig
győzött, mert sirni kitűnően tudott Gizus.

Megállapodtak tehát benne, hogy az a
szék-darab nem szék, hanem szánka. Mikor
ezzel így tisztába jöttek, Gizus tapsolva
mondta:

— Szánkázunk! (Lásd a képet a 72.
lapon.)

Feri nagyon jól tudta, hogy ha Gizus
azt mondja, hogy »szánkázunk!« — az azt
jelenti, hogy majd csak Gizus fog szánkázni,
ő pedig húzza. Ennek okáért nem is volt
elragadtatva a kitűnő ötlettől.

— De Gizuskám! Nyáron nem szokás
szánkázni!

Gizus toppantott a lábával.

— De szokás! Ha nem szokás, akkor
én sirok!

Már rá is ült a »szánkára« és Feri
egy istrángot kötve elébe, sóhajtván huzni
kezdte. Egy adomás könyvben olvasta
valamikor, hogy Mária Terézia királynő
is szánkázott egyszer nyáron a Pálffy

grófok birtokán. És pedig úgy, hogy hó helyett kőszóval hintették be az utat. Csak-hogy a majorsági udvar sótalan kövel volt behintve. A »szánka« zötyögve haladt rajta, de Gizus még örült neki. Félig kinyitotta a száját és nagyot kacagott, ha össze vaczantak a fogaeskái.

De bezzeg Feri nem örült ennek a mulatságnak! Izzadva czipelte a terhet a köves udvaron végig és mikor a kapuhoz ért, lihegve állott meg.

— No most szállj ki! Elég volt.

Gizus tágra meresztette a szemeit és megdöbbenve mondta:

— SZÁNKÁZZUNK! (Lásd a 71. lapon)

— Én nem szállok ki! Én Budapestre akarok utazni. Vigyél engemet Budapestre!

— Én bizony nem vislek! Az nagyon messzi van és én már fáradt vagyok!

— De én utazni akarok! Én sirok! Brühühü...

— Jó, jó! Ne sirj hát. Huzlak tovább.

Kimentek az utcára, de itt még több volt a kő. Gizus úgy ült a szánkán, mint ahogy grófkisasszonyok szoktak ülni a selymes hintóban és látszott rajta, hogy nagyon meg van elégedve a világgal. Feri egész az árendásék házáig vonszolta és ott újra megállott.

— Most már igazán elég volt! Én már nem bírom tovább.

De Gizus éppen az ellenkező véleményen volt és megint a régi fenyegetéssel állott elő.

— Ha nem húzol tovább, én sírok.

A Feri türelme azonban végkép kifogyott. Ő ugyan férfias, erős jellem volt, de — szégyen ide, szégyen oda! — most eltörött nála a méces. Sirva fakadt és úgy bömbölt, mint ahogy a puszták hiénája szokott, ha nagyon éhes.

— NE SIRJ HÁT, FERI!

— Brühühü! Én nem bánom, ha sírsz is! Brühühü! Én már nem húzlak tovább! Brühühü!

Gizus épen be akarta váltani a fenyegetését és sírni akart, de egyszerre meg-

lepetve nézett Ferire. Arra igazán nem számított, hogy Feri meg fogja előzni a sírásban. Egy darabig némán ült a helyén, aztán félénken megszólt:

— Ne sirj hát, Feri!

— De sirok! Azért is sirok! Brühühü!
 — Látod, már fölállok. Nem kell, hogy
 tovább huzzál, csak ne sirj!

Feri érezte, hogy most ő kerekedett
 fölül, most tehát még jobban bömbölt.

— Brühühü! Fogod még máskor is
 mondani, hogy sirsz?

— Nem. Soha sem mondom többet.

— Jó. Akkor csókolj meg.

Össze csókolóztak és szent volt a béke.
 Gizus szeliden mondta:

— Vigyük vissza ketten a szánkát. Jó?

Feri nagylelkűen válaszolta:

— Csak ülj belé. Én elhuzlak hazáig.
 És holnap megint szánkázni fogunk!

Nagy Endre.

SZÁMTANI FELADVÁNY.

6	4	11	8
2	4	5	8
4	8	2	6
9	8	7	8

Ezeket a számokat úgy csoportosítsátok, hogy
 mindenik sor 24-et adjon eredményül.

*

PÓTLÓ REJTVÉNY.

- *só* A kipótolt szavak első
 — *ész* betűit egymás alá rakva,
 — *ad* egy nagy ósűnk nevét kap-
 — *ér* játok.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja
 jutalom-nyereményül a következő művet:

„Kis elbeszélések.“

Az ifjuság számára írta *Ida néni*. Számos
 képpel, díszes vászon-kötésben. (A „Forgó bácsi
 könyvtára“ című sorozat egyik önálló kötete.)

SZELEBURDI.

— Vigjáték egy felvonásban. —

Írta **Hevesi Sándor**.

Személyek:

Pali	} testvérek.	Jancsi	} testvérek.
Vilmos		Erzsike	
Etelka		Pistike	

Gyuri, barátjuk.

Színhely: Szoba Paliék lakásán.

Első jelenet.

Pali. Vilmos. Etelka.

(Pali és Vilmos az asztalnál ülnek és irnak.
 Etelka föl-alá járkál a szobában, könyvvel
 a kezében.)

Etelka (hangosan tanulva.) »Mit nekem
 te zordon Kárpátoknak . . . Mit nekem
 te zordon Kárpátoknak . . .« Te Vilmos!
 Ugy-e csunya hegyek azok a Kárpátok?

Vilmos (oktató hangon.) A Kárpátok fél-
 körben övezik Magyarországot, a mi szere-
 tett hazánkat. Kezdődnek pedig . . .

Etelka. — Mi haszna, ha még most sem
 tudom a verset! . . . (Az ablakhoz megy.) Nini,
 az alispán négyes fogatja! Jertek ide hamar!

Pali (gyorsan oda szalad s lever az asztal-
 ról egy poharat.) Jaj, a pohár!

Vilmos. — Eltört?

Etelka. — No tessék! Alig félórája,
 hogy magunkra vagyunk s máris eltört egy
 poharat az a szeleburdi! (A fiuk ismét az
 asztalhoz ülnek, Etelka össze szedi a cserepe-
 ket s tovább tanul.) Mit nekem te zordon
 Kárpátoknak . . . Mit nekem te . . . Tud-
 játok, mit ígért nekem a mamácska szüle-
 tésem napjára?

Pali. — Mit?

Etelka. — Egy kis konyha-fölszerelést . . .
 De most ne zavarjátok, mert nem fogom
 tudni a verset.

Vilmos. — Oh te kis fecsegő, hiszen senki
 sem zavart.

Pali. — No végre! Két órai munkám volt ezzel a levéllel... Gyönyörű irás! Hamar a porzót! Hamar! Jaj nekem! Porzó helyett tentát öntöttem rája. Segitsetek!

Vilmos. — Ezt le köll újra irnod!

Pali. — Szörnyűség!

Etelka. — Kiöntötte a tentát! A padlóra? Szép! Majd lesz nemulass! (Tovább tanul.) Mit nekem te zordon Kárpátoknak...

Pali (mérgesen.) Ez is csak a Kárpátok miatt történt.

Etelka. — Okold magadat, te szeleburdi!

Pali. — Már megint szeleburdi! Mikor hagytok már föl ezzel?

Vilmos. — Majd ha megkomolyodol.

Pali. — Nem lehet mindenki olyan álmostáska, mint te.

Etelka (egy darabig a bábuval játszott, aztán ismét fölveszi a könyvet.) Mit nekem te zordon Kárpátoknak...

Pali. — Nos hát fogadjunk, hogy ma délután egyetlen szórakozottságot sem követtek el.

Vilmos. — A délután hosszú, elveszted a fogadást.

Pali. — Kérlek, fogadjunk!

Vilmos. — Ha minden áron akarod... De mi ez, mit csináltál?

Pali. — Én? Semmit!

Vilmos. — Szerencsétlen! Babrálás közben össze tépted a leveletem... És még fogadni akar...

Pali. — Igenis fogadok, hogy már egész higgadt és meggondolt leszek.

Vilmos. — Majd elválík.

Etelka. — Sohasem jutok át a Kárpátokon.

Vilmos. — Nono!

Etelka. — De mikor olyan magasak! (Kezébe veszi a bábut).

*

Második jelenet.

Előbbiek. Gyuri.

Gyuri. — Jó napot kívánok! Szervusz Pali, szervusz Vilmos, hogy vagytok?

Vilmos. — Levelet irtunk...

Etelka (leteszi a bábut.) Én meg tanultam... Mit nekem te zordon Kárpátoknak...

Gyuri (folytatja.) Fenyvesekkel vadregényes tája. Tán csodállak... Tudom ezt a verset. Petőfi Sándor írta. Szép vers! Tudja már? Én sok verset tudok Petőfítől. Különösen hazafias verseket... Különben azért jöttem, hogy meghívjam magukat mihozzánk ozsonnára... Nagy ozsonna lesz.

Pali. — Nagy ozsonna?

Gyuri. — Kávé, csokoládé, választás szerint, aztán kalács, torta, cukor-sütemény, füge, déli gyümölcs...

Pali (lelkesülten.) Mit csak terem a nagy szultán birodalma... Ez szörnyűség!

Gyuri. — Ellenkezőleg, ez nagyon kellemes.

Pali. — Nektek. De én nem mehetek el hozzátok, mert tegnap este átfáztam s ma egész nap a szobában kell maradnom.

Gyuri. — Beh kár! De maguk átjönnek?

Etelka. — Mamácska úgy mondta, ne hagyjuk őt magára.

Pali. — Oh, én nem fogadok el áldozatot. Menjetek csak és mulassatok jól s mindenek előtt vigyétek el a Kárpátokat. Menjetek, legalább megnyerem a fogadásomat.

Gyuri. — Kivel fogadtál és mire?

Pali. — Vilmossal, arra, hogy egész délután nem leszek szeleburdi.

Vilmos. — Azt is elfogja felejteni, hogy fogadott.

Pali. — Majd meglátjuk.

Gyuri. — Menjünk, a részedet áthozom.

Pali. — Oh köszönöm, hogy rabságomat cukros süteménnyel akarod megédesíteni. Viszontlátásra! (Mind el, Palit kivéve.)

*

Harmadik jelenet.

Pali (egyedül.) Valóban igazságtalanság, amit velem tesznek... Nem vagyok én szórakozott, csak nincs szerencsém... De most az egyszer résen leszek... Egyéb dolgom úgy sincs ma délután... A tintával leöntött levél... Eh, hagyjuk holnapra!

*

Negyedik jelenet.

Pali, Jancsi.

Jancsi. — Adjon Isten, ifju ur.

Pali. — Jó napot. Mit hoztál?

Jancsi. — Nem hoztam én semmit. Vin-nem kéne egy ménkü nagy ládát a vasutra. Így parancsolta a nagyságos ur. Mert hogy az öreg nagyságos asszonynak nevénapja lesz, hát abban a ládában megy a sokféle ajándék...

Pali. — No csak vigyed ki a vasutra, ahogy megparancsolták.

Jancsi. — Nem lehet ám, ifju ur. Roszszul lett az öreg István bátya.

Pali. — Szegény! Aztán mi a baja?

Jancsi. — Hát tetszik tudni, nagyon vén már a szegény. Egyéb baja nem volna. Egy szempillantás alatt olyan fehér lett, mint a frissen meszelt fal, osztán szó nélkül leesett a lábáról. Most nekem a doktorért kell elszaladnom és nem mehetek addig a vasutra...

Pali. — Szaladj csak a doktorért... Aztán mi van a kezében?

Jancsi. — A nagy czédula, amivel föl-
adom ezt a ládát.

Pali (magában.) Kitünő gondolatom tá-madt. (Fenn.) Te Jancsi! Ugy-e most a doktorért sietsz és könnyen megeshetik, hogy a czédulát vagy elveszited, vagy elszakítod. Hagyd itt azt a szállító levelet, amíg vissza jössz; majd én megőrzöm.

Jancsi. — Itt hagyhatom. De szaladok is már! Istennek ajánlom, ifju ur.

Pali. — Csak siess! (Vége következik.)

HÁT EZ MI?

— Hallgassatok ide, szólal meg Sándor. Tudjátok, hogy a nyáron egyik szabolcs-megyei faluban voltunk. Egy ottani gyerek, kivel mindjárt az első napokban megbarátoztam, azt kérdi tőlem egyszer:

— Mi az, hogy: *Tollógolmon, porlepiczét.*

— Hogy mi? mondom meglepetve.

A gyerek meg gyorsan ismétli:

— *Tollógolmon, porlepiczét.*

— Tudom is én! felelem bosszankodva. Miféle nyelv ez?

— Magyar, mondja az én szabolcsi pajtásom és silabizálja ki:

— Toll lóg ólmon; por lep itczét!

CZIKLAMEN ÉS HÓVIRÁG.

(Képpel a 77. lapon.)

Cziklámen. — Ha fáj, ha bánt valami, jöjj ki hozzám az erdőre, én meggyógyítalak.

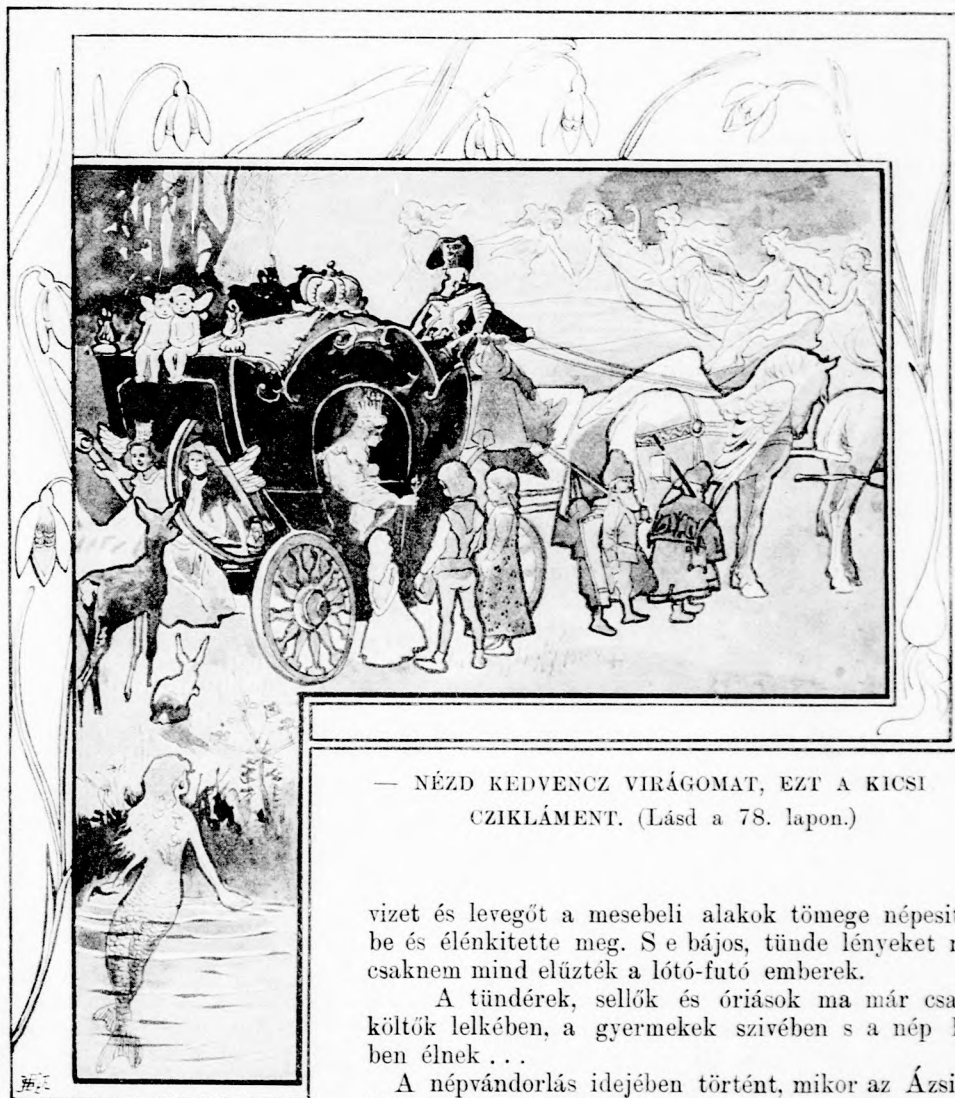
Hóvirág. — Én harangozom be a természet örökszép ünnepét, a tavaszt.

Sok, sok ezer év előtt, a földön még nem volt olyan tengersok ember, mint amennyi most van. Nem bizony, a fele sem! Meg annyi város és falu sem volt. Ahol azok most állnak, hatalmas, csöndes ős-erdők meredeztek, zombékos ingoványok, mocsarak és mély tavak terültek el. Ebben a szép, boldog világban éltek az istenek és tündérek, akikről az emberek máig is annyi szebbnél-szebb mesét regélnek.

Igen bizony! Akkoriban óriások tanyáztak a hegyek szakadékaiban, fűрге törpék

suhantak ki s be a barlangok nyílásain. S az őserdők titokzatos, fenséges némaságában sellők lebegtek tova a holdfényes

réteken. Minden virág-kehelyben egy iczike-piczike tündér tanyázott és minden tóban a habléányok százai kacagtak. A földet,

— NÉZD KEDVENCZ VIRÁGOMAT, EZT A KICSI CZIKLÁMENT. (Lásd a 78. lapon.)

vizet és levegőt a mesebeli alakok tömege népesítette be és élénkítette meg. S e bájos, tünde lényeket máig csaknem mind elűzték a lótvó-futó emberek.

A tündérek, sellők és óriások ma már csak a költők lelkében, a gyermekek szívében s a nép hitében élnek...

A népvándorlás idejében történt, mikor az Ázsiából jövő emberek rombolva törtek be Európába. A vén, görcsös tölgyek törzséhez fejsze élével csaptak s a fa-óriások hangos roppanással, fájdalmas zuhanással dőltek ki. Fa-házak emelkedtek az ingoványok fölött és dárdák élétől az őzek és vadkanok ezrei hullottak el. A csöndes vizeket csónakok járták keresztül-kasul, szóval: eltűnt a nyugalom, vége szakadt a fenséges

szent békének. A földet egészen elfoglalták az emberek és annak az istenek helyett őket kellett szolgálnia.

Ekkor az erdők, hegyek és vizek istenei elköltöztek az emberek közeléből messzire, minél messzibbre. Sőt egy-némelyikük egészen elköltözött a földről. Sokat magukkal vittek, amit ma már nem találunk a földön. Az erdei tündérek kedvenc virágaikat, az istenek a nemes vadakat, az óriások kedvenc állataikat vitték el. Így tünt el a mesék korával sok, sok minden a földről, ami, szép, nemes és hatalmas volt.

Egy lidércz-fénytől világos ingovány legszélén egyszer, későbbi időben, kicsi alacsony faház állt. Benne két gyermek lakott: egy fiúcska meg egy kis leány. Ezek még látták az erdei tündéreket, beszélgettek is velük, mert amazok nagyon szerették a jó kicsikéket. De mert az a vidék, ahol a gyermekek laktak, szintén mindig jobban megnépesedett, hát az erdei tündérekek is el kellett költözniök.

Megvirradt az utolsó nap és a tündérek mind, mind eljöttek, hogy elbucsuzzanak a kedves gyermektől. Azok hangosan zokogtak, mikor hallották, hogy meg kell válniok kedves barátaiktól s hogy azokat nem látják viszont soha többé. Olyan nagyon potyogtatták könyeiket — mert ha a gyerek egyszer sírni kezd, akkor nagyon sir ám! — hogy a tündérek jószívű királynője szörnyen megsajnálta őket.

— Hallod-é, ha nem fogsz sírni, adok neked egy emléket, hogy el ne feledj soha! — mondá a kis fiúnak és megsimogatta őt liliom-kezeivel.

— Nézd kedvenc virágomat, ezt a kicsi cikláment, mit te is olyan nagyon szeretsz. (Lásd a képet a 77. lapon.) Mink magunkkal akartuk vinni földöntúli birodalmunkba, hogy itt a földön egy szál se maradjon. De a te kedvéért itt hagyom és neked ajándékozom a kedves virágot. Ültesd el szépen, gondozd szeretettel és ahányszor látod, jusson eszedbe az erdők tündér-királynője!

A kis leányt pedig így vigasztalták a jóságos tündérek:

— Vedd e kicsi hagymákat és ültesd el őket. Tavasszal, ha meleg arany-sugárral önti el a földet a nap, apró, fehér virágok fognak belőlük kikelni és virágozni. Ezek a mi búcsú-könyeink lesznek, melyeket a válás fájdalmában ejtettünk a patak partján. Akár hányszor e virágokat meglátod, jussonak eszedbe a virágok tünderei. Légy jó és türelmes, mert a türelem a leányok legfőbb kötelessége!

Ezzel a kedves tündérek felkapták hoszszu, lengő fátyol-ruhájukat és tova lebentek, el a messze távolba. Így esett meg, hogy máig is virul még ciklámen a föld kerekén. És kelyhükben a tündérkirálynő lehellelte rejtődzik: az édes illat.

A kicsi hóvirágok pedig bánatosan csüggesztik le fehér fejcskéiket, mint ha máig is siratnák az elűzött, eltűnt tündéreket.

Idégen eredetiből: *Sárosi Bella.*

FOGAS KÉRDÉS.

Hogy irod fel ezt a számot: 1000, egyetlen nulla nélkül?

·æææ : 1001

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LXII. köt. 3-dik számában közölt kocka-rejtvény megfejtése:

K	A	SZ	A
A	K	Á	R
SZ	Á	V	A
A	R	A	NY

Helyesen fejtették meg: Walter Adrienne, Liebsstein Erzsébet és Kara, Küffler Frida, Jurenák Gizi, Kolisch Pál, Flór Annicza, Dengl Miklós és Vilma, Nagy Etelka és Tibi, G. Hunyadi Ferencz, Balogh Ernő, Kerekes György, Nagy Béla, Kiss József, Schneider Victor, Tomaschek Márta, Krisztinkovich Imre, Wajna Emma, Hólek László, Keresztszeghy Zoltán, Dirner István, Darvai Hanna, Hajnik Pál, Rappensberger testvérek, Fellegi Vilmos (részben), Mándy Pál,

Marosy Mariska, Benedek Elek, Hajdu Jenő és Béla, Simeg Pista, Feledi Károly és Svirján László, (részben), Kontur Noémi, Weiszberger Anikó és Teri, Szigethy Margit, Nellike és Tibor, Léderer Tibor, (olvashatóan ird ki nevedet! *F. b.*), Gombai Piros és Ferike, Kilezer Gyula, Kis Géza és Jenő, Rosenfeld Erzsike és Dalma, Nagy Lenke, Vicza és Ernő, Grünwald Annika, Brumberg Károly, Borhy Margit, Borsos László, Sümegh Juliska, Ilonka és Rezső, Pisó Elvira és Valika, Altstock Hugó, Csics Rózsika, Margarethen Arthur, Nicolini Eugenia, Mérey Dalma, Löwentritt Margit, Jákó Margit, Záborszky Mariska, Jenő és Géza, Bertényi Ilona, Erzsike és Imre, Görgey Károly, Trébitsch Károly, Klein Mariska és Imre, Csauscher Mariska, Mikolasek István, Humayer Erzsike, Horváth Lilike, Lederer Gusztó, Bayer Anti, Gonda Dezső és Mariska, Rhédey Zoltán, Földváry Miklós, Háy Misi és Bandi, Rottenberg Hedvig, Vali és Gyuri, Véghelyi Lajoska, Strasser Leona, Májai Eugenia, Beke Berta és Gyula, Hoffmann Elemér és Valika, Hirsch Emma, Deutsch Ilonka, Kazy Péter, ifj. Metzger Ede, Fischer Edithke, Blau György, Mauthner Ilona, Pankl Aurel, Thaly Flóra, Vörösmarthy Ida, Zsakó Zoltán, Szent-Imrey Kornélia és Margit, Klein Jolán, Lédermann Simon, Schüber Anna, Balassa László és Béla, Gulya Laczika, Wellisch Margit, Majba Vilma, Naschitz György, Rosenstein Egon, Gervay Lili, Fuchs Nándor, Wurm Betty, Schmideg Jolán, Barla Aranka, Heltai Jolánka, Balonyi Imre, Kovács Nóra, Riedl Gyula, Basch Imre, Schill László, Farkas Lajos, Jakabfi Matild, Frankl Lilly, Richon Mariska, Ullein Tónika, Garai Lujza és Manczi, Csepány Béla, Köszeghy Marianna, Megele Ilona, Ybl Mártha, Máhler Antal, Boschán Pista és Jenő, Kövesi testvérek, Sinkovits Ilma, Mátrai Klárka, Klein Aranka, Róder Oszkár, Hüttl Károly, Szohner Tivadar, Szántó Olga és Ernő, Varga Valika, Krisztinkovich Jennike, Weigerth Aladár, Geréb Andor, Pasiut Endre és Laczi, Perl Erzsike, Csongrády Ilona és Attila, Glück Margit, Lippmann Dénes és Lajos, Baktai Albert, Medveczky Gyurika, Sándorka és Margitka, Szabó Magda, Eperjesy Aranka, Szauberer Béluska, Ujhelyi Gabriella, Gereze Margitka, Politzer Leó, Pichler Margit, ifj. Szász Domokos és Andor, Koller Sárka, Kovács Gyula, Lusztig Béla, Háy Misike, Genszky Etelka, Faragó István, Szirmay Hedi, Schwarcz Béla, Bortnyik Margitka, Fodor Lenke és Elza, Lengyel Margit és Kálmán, Várady Mihály, Vidonyi Ilonka és Sándor, Ungár László, Márkus Eszta, Veisz Jetti, Hertelendy Bandi, Jurenka Irén, Dulácska Miklós, Potondi Erzsike, Nagy Imre, Epstein Erzsike, Bakos László, Dömötör István, Kelen Emmy, Márton Pista, Fischer Ilonka, Haksch Maczi, Haas Etelka, Tornóczy Katicza, Heller Iduska, Szilágyi Gabriella és Jenő, Forgó Bandi, Ponger Ilka és Józsi, Szamek Bandi,

Milutinovits Corinna, Felek György (A te irásod? *F. b.*), Knyazoviczky Janika, Székely István, Blau Arthur (Még egy ilyen hanyag írásu levél s a Rovásba kerülsz! *F. b.*), Marusák Rózsika és Jolánka, Hoffmann Rikárd és Géza, Rencsisovszky Margit, Tompa Márta (kiforrott, szinte férfias írásod van. *F. b.*), Rhédey Zoltán, Hollós László, Sebők Sárka (most is inkább nagy G-t vetsy S helyett. Nincs, aki erre megtanítson, vezetve a kezdetet? *F. b.*), Merse Jenő, Révész Irén és Vilma, Follinus Kornél.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Borhy Margit Zágrábban*, ki nek a jutalom-könyvet (**Rüstig Zsigmond, az új Robinson**, írta *Marryat*, a magyar ifjuság számára lefordította *Dr. Dulácska Géza*. 94 képpel, kemény kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LXII. köt. 2-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Pinterich Ilonka, Basch Gizi, Matolcsy Károly, Weiss Róbert, Rhédey Zoltán, Roboz Atala és Elza, Velics Gabriella és Olga, Hirsch Emma, Deutsch Ilonka, Ártinger Imre, Görgey Károly, Székely Ilona, Pankl Aurél, Grünbach Lusi, Kohn Jenő, Thaly Flóra, Prohászka Edith, Mádi Ferike, Perényi Józsa, Richon Mariska, Ullein Tónika, Stettner Margit, Pap Lilike, (részben) Löw Lenke.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Szokoly Béla. Az nem mese, hogy a villamos-sággal a szó szoros értelmében »távrajzolni« is lehet. Hiszen ez a csodálatos erő minden mesét valóra vált. Csak hogy a távrajzolást neked megmagyarázni nem tudom, még pedig két okból: először is, mert nagyon sok helyet foglalna el; másodsor pedig azért, mert magam sem értem. Meglehet, hogy, ha nem lankad nagy hajlandóságod a természet-tudományok iránt: idővel majd te magyarázod meg én nekem a »távrajzolás« titkát. Levelednek megörültem. — **Hertelendy Bandi.** Egy kis változtatással közlöm. — **Turlán Jolánka.** Kérésed ismétlésével czimeted is küldjed be, melyet a kiadó-hivatal ismer, de a szerkesztéségi hivatal nem. — **Mahler Antal.** Kedves vonás töled, hogy környezetédnek (tán, ha vannak, apró testvéreidnek) olvasod fel a *Kis Lapot*. — **Boschán Pista és Jenő.** Kettejét besoroztam. A 3. és 4. is szabatosan van megszerkesztve, de az a név annyira ismert és az a mondás annyira közkeletű, hogy egy pillantással rányit már a czirnos czicza is. — **Strasser Leona.** Nem sokára beköszönt Roszcson Ferke is, Vad Laczi is. Megelégedésemre szolgál, hogy a *Kis Lapot* annyira megszeretted. — **Wellisch Margit.** Szeretettel fogadlak téged is új hűveim seregében. A »Szt. Anna-tó harangja« még jó darabig eltart. — **Naschitz György.** Szerda

v. csütörtök este 7 ó. ott lelsz a szerkesztői hivatalban. Szívesen látlak. — **Gervay Lili.** Az én Mariskám és Erzsikém hugocskáját hogy ne fogadnám a legnagyobb szeretettel? S különösen jól esik megértenem soraidból, hogy nem csak idősebb testvéreid, de még a te édes mamád is szívesen olvassák még a *Kis Lapot*. A kívánság ha jó, sohasem jár későn. Köszönettel is fogadom és melegen viszonzom. Soraid külön még azért is kedvesek előttem, mert belőlük a te szerencsés fölépüléset is megértem. — **Könyöki Ilona.** Már a ti házatoknál igazán rég bejáró hű barát a *Kis Lap*, és nem csekély örömmre szolgál, hogy immár nagylány-sorba lépett nénéid is szívesen olvassák, akiknek állandó ragaszkodása édes jutalom nekem. Ilyen boldog hangulatban lévén, megbocsátok a késedelmet okozó papának, akinek adjátok át rokonérzetem kifejezését. — **Marton Ilonka és Pista.** Csak hogy megint talpra ugrottatok! Tartós is legyen már most a ti egészségeitek. — „A kis generális.” Mintha ezt a verset, meg a másikat (*»Jó éjszakát!«*) olvastam is volna már nyomtatásban. És mintha a sorok alá jegyzett név (*»Gf. Yessy Clemence«*) sem volna igazi neved. Meg aztán: mivel magyarázod a kétféle írást? — **Fridrik Gituska.** Tudomásul veszem a forrás megnevezését. Már most lehet a dologból valami. — **Ungár László.** 1-ső osztályu »elemistának« elég szép az írásod. — **Büchler testv.** Jó küldeménnyel sohasem terheltek meg. Csak hogy az a számrejtvényke nagyon is könnyűcske. — **Kazy Péter.** Nem sokan vagytok, akik azzal dicsekedhettek, hogy végig kitünőre vizsgáztatok. A te szorgalmadat most vidd magaddal a gymnasiumba, melynek tantárgyai még nagyobb figyelmet és szorgalmat követelnek. Derék fiúcska vagy. — **Brumberg Károly.** Ime: tudsz te szében is írni, mint jelen soraid bizonyítják. Szép, hogy vágyakozol a költészetre. Hiszen, ha csak ezen múlta: sok, sok ezer költője volna e hazának. »Biztosra« azonban csak akkor veheted a közlést, ha verseid beválnak. Lássuk hát! — **Szilágyi testv.** »Orramutató« lehet, sőt van is: amidőn p. o., mint a ti rajzotokból is látom, egy új rámutat az orra. Csak hogy ez nem »óramutató« jelent ám, melyet egy ó-val irunk. Ha az az új egy ó betűre mutatna rá, akkor volna »óramutató«. Csak hogy ezt közöltem is már egyszer. — **Tornóczy Katicza.** A lóugrás szerint megfejtendő rejtvények hibátlanul volnának megszerkesztve, ha az egyik közmondásnak végső szótagjából a következőnek első szótagjához szintén a lóugrás utja vezetne. Ha így változtatnánk a rejtvényen, meg is jelen. A másikban meg az ellen vétesz, hogy a kiegészítendő szavaknak nincsen értelmök, mert *rdő, ke, endég, ozs, es* szavakról nem tud a magyar nyelv. — **Fráter Ilonka.** Csak tudja az a Jézuska, mit csinál: meghozta nektek karácsonyi angyaliába a *Kis Lapot*. Olvasgasd is haszonnal és épüléssel, de csak munka

után. — **Thaly Flóra.** 1. Rendben van. 2. Zobor herceg még a honfoglalás idején, Szvatopluk morva fejedelemnek volt a helytartója a nyitrai területen. A magyarok ellen intézett támadását visszaverte Kadocsa vezér, aki Zobort a Nyitra várától észak-nyugat felé negyed órára levő hegyen kivégeztette. Innen származik a hagyomány szerint, a »Zoborhegy« elnevezése is. Kegyetlen volt akkor a háború; de, u. l. ma még kegyetlenebb. Különben nem igen értem amit írsz. Tanultok a Zobor-hegyről s nem mondják el nektek e név eredetét és jelentését? Hogy lehet ez? — **Fayer Pál.** Téged is, Katót is szeretettel fogadlak Forgó bácsi zászlaja alá. Szabad kételkednem a Kató írásában? — **Velics Gabriella és Olga.** A rejtvény jó. Kiőtöké az a takaros írás? Ha az a kis lány nem akar felelni: sajnálom, de segíteni rajta nem tudok. Tán, ha még egy kísérletet tennétek. — **Klein Jolán.** Főlöszleges a kérdés, Ha megfelel, közlöm is. — **Márkus Jancsi.** Kár ilyen kegyetlen rossz versekkel ölnöd az időt. Inkább olvasható írásra törekednél. Mert erre inkább telnek a tehetségedtől. — **Schmideg Jolán.** A megjelenésétől két hétre. — **Csepány Béla.** Lehet. A diszkötés végett fordulj a *Kis Lap kiadó-hivatalához*. — Tán ez is meglesz. De csak az őszön. — **Sinkovits testv.** Mentől előbb vegyem kellemes hírét Clarisse felgyógyulásának. — **Gáll Etelka.** A te jogodat legkevésbé sem csorbítja az, hogy a »M. K. K.« révén kapod a *Kis Lapot*. Leveled valóban hosszú, de szívesen elolvastam volna, ha két annyit irtál volna is, olyan kedvesek a soraid. — **Bertényi testv.** Besoroztam, mert ügyesek. — **Schlesinger Margit.** Ha ezt a rovatot figyelmesen átolvasod, megtudod. De aztán szavadon is foglak. — **Halasz Jenőke.** Alkalmasint elkallódott vagy a gyóni vagy az itteni postán, mert nem kaptam meg. — **Humayer Erzsike.** Ez is sikerült. — **Székely Pista és Feri.** Szervusz tiúk! Köszöntelek a Forgó bácsi seregében titeket is. — **Béla és Géza.** Hát a vezeték-nevetek hol maradt? Így nem közölhetem, még ha gondosabb alakú levelet küldtetek volna is. — **Mama.** Levél megý nem-sokára. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉST

szeretne folytatni *Thaly Flóra* (Bpest, I. Városmajor-utca 36.) *Turián Jolán*kal.

ROVÁS.

L. M. E., G. L. és T. B. és J. levelét ugyanabból az okból nem veszem figyelembe most, mint amilyenből mellőztem az első alkalommal: mert rojtos szélű, gyűrött papírosra irtatok.

Társ-szerkesztő: **ROBOZ ANDOR.**